

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. XV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614515552.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Der ligger i Romanen endnu flere personlige Lag. Modsætningen mellem Adalbert og Faderen binder i de Kontraster af lignende Art, hvori Hauch havde staaet overfor *sin* Familie for at faa Lov til at følge sine Tilbøjeligheder; naar Adalbert i Strid med Faderen vælger Polens Sag, svarer det til, at Hauch i sin Ungdom valgte de frie Studier i Stedet for Juraen, som den adelige, bureaukratiske Fader havde ønsket.*) Og naar Casimir, den anden Broder, efter i Kampen at have mistet begge sine Ben, afsindig af Smerter, med et Pistolskud gør en Ende paa Livet, mindes man de smertelige personlige Oplevelser fra Hauchs Udenlandsrejse (jfr. S. 40). Hvem føler ikke, hvad der ligger bagved, naar Casimir udbryder: »Lad ^{*} xvi Lægen blive borte! de gyselige Jerntænger skulle aldrig mere røre mine blodige Saar, lad mig døe i Fred, siger jeg!« - Og senere: »Jeg vidste ikke, at der vare slige Smerter til, jeg har dog ikke frygtet, naar Kuglerne hvislede om mig, mit Hierte slog utaalmodigt, naar Stridshingsten vrinskede, Død og Fare skrækkede mig aldrig; men saaledes at sønderrives levende! .... Naturen gyser under Kniven, hver Nerve skiælver, siger jeg dig.« Og han slutter med at fortælle, hvorledes andre langsomt visner og bliver graa, men »jeg var i det ene Øieblik frisk og blomstrende, og i det næste en sønderknust Orm, der kun skilles fra Ormen paa Marken ved det Fortrin, at den kan føle Smerten stærkere.« Alt dette har Hauch selv følt og mærket, lige indtil Pistolskuddet med.*)